

[Jytte Andersen]

Hr. Kirkegaard nævner, at økonomien er urealistisk. Jeg vil godt sige, at vores forslag koster 800 mill. kr., og man tager hverken stilling til mere eller mindre end 800 mill. kr. Det baserer vi på en forventning om en beskæftigelseseffekt på 70 pct. Hvis den ikke holder, er det klart, at det bliver noget mere. Vi har en tro på, at det holder, og det bygger vi på, at den svenske ordning, som altså ikke er ny, men har kørt nogle år, giver et resultat, som svarer til en beskæftigelseseffekt på 70 pct.

Jeg synes egentlig også, at tvivlen omkring beskæftigelseseffekten forekommer en lille smule mærkelig, specielt når den bliver udtrykt af borgerligere politikere, for man siger faktisk, at arbejdsgiverne har ansat for mange mennesker i deres virksomheder, for det er jo sådan, at når én går ud af arbejdsmarkedet eller går på uddannelse, ligger der ligesom i det, at det kan klares alligevel. Jeg nægter at tro på, at arbejdsgiverne i det danske erhvervsliv har ansat for mange mennesker, så de kan undvære nogen, når de går på uddannelse. Så urentabelt organiserer arbejdsgiverne ikke deres arbejdspladser. Man kan altid diskutere, om beskæftigelseseffekten er 60 pct. eller 70 pct., men sige, at det ikke har nogen beskæftigelseseffekt, er det samme som at sige, at arbejdsgiverne har ansat for mange mennesker, og det tror jeg ikke de har.

Så siger hr. Kirkegaard også, at jeg ligesom indtager en nedladende holdning over for de korttidsuddannede. Det mener jeg ikke jeg har gjort. Jeg har forsøgt at pege på, at der er en klar sammenhæng imellem det enkelte menneskes uddannelse og dets senere livssituation, både når det drejer sig om placering på arbejdsmarkedet og i jobhierarkiet, om den indkomst, man senere i livet kan tjene, om den enkeltes boligsituation og i øvrigt også i forhold til ledighedsrisikoen. Det er den sammenhæng, vi er nødt til at forholde os til politisk og sige, at de skal have nogle gunstigere vilkår for at få lidt uddannelse.

Så har både de konservative og hr. Ole Vig Jensen været inde på de regionale nævn, at vores model virkede centralistisk og sådan noget. Jeg mener, man er nødt til at have et system, som sikrer, at den prioritering af de korttidsuddannede kommer til at foregå sådan, som det politiske flertal nu engang mener at den skal foregå. Jeg mener også, det er

vigtigt, at lønmodtagerne har den overvejende indflydelse i et sådant nævn, fordi det netop er dem, det drejer sig om, og ikke arbejdsgiverne. Jeg mener heller ikke, at det er unaturligt at tage repræsentanter ind i disse nævn fra kommunale institutioner, uddannelsesinstitutioner osv., men vi er åbne over for at få diskuteret, hvilken form for styring dette system bedst kan komme til at fungere efter.

Jeg har ikke den samme opfattelse, som hr. Kirkegaard tilsyneladende har, at voksne mennesker lader sig manipulere ind i nogle uddannelser, som de ikke synes om, eller at voksne mennesker vælger at gå på uddannelse, hvis de ikke selv har lyst til det. Jeg tror på, at folk selv er i stand til at vurdere, både om de vil tage imod retten til uddannelse og også, hvad de vil bruge retten til i det brede uddannelsessystem, vi har. Så jeg synes i virkeligheden, at den trussel, som hr. Kirkegaard ser i de regionale nævn, viser mere nedlaidenhed i forhold til voksne menneskers evne til selv at træffe beslutninger end mine bemærkninger omkring de korttidsuddannedes mere begrænsede mulighed for uddannelse end dem, der er mere uddannelsesvante.

Det overrasker mig egentlig en smule, at hr. Sander som repræsentant for partiet venstre kan være så fast i sin argumentation om, at uddannelse er noget, arbejdsmarkedets parter må tage hånd om. Partiet venstres baggrund og tradition, dets historie, bygger jo på, at et bredt folkeoplysende arbejde er bærende for et reelt, velfungerende demokrati. Her er det et spørgsmål om at tilrettelægge nogle uddannelser, hvor alle, der har lyst, alle, der føler, at de gerne vil tage del, får en reel mulighed. Det kan da ikke være afgørende, om arbejdsmarkedets parter kan blive enige eller ikke om at give nogle mennesker nogle reelle muligheder i vores uddannelsessystem. Synspunktet overrasker mig noget.

Til hr. Ole Vig Jensen, som klart siger, at mine forventninger om et flertal ikke er urealistisk, vil jeg sige, at vi er meget glade for hr. Ole Vig Jensens bemærkninger. Vi føler naturligvis også, at det er naturligt, at de to forslag danner udgangspunkt for de forhandlinger, som folketingets uddannelsesudvalg nu skal i gang med. Vi finder egentlig ikke i forhold til finansiering og økonomi, at der er så voldsom stor afstand mellem 500 mill. kr. og 800 mill. kr. I forhold til, hvad vi i øvrigt